

kommende er det utvivlsomt, at dette Forslag kan have sin praktiske Betydning. Men man indtager et Standpunkt overfor visse afgørende Spørgsmaal, og det fastholder man, og man mener saa naturligvis, at Livet vil rette de praktiske Vanskeligheder, der kan være ved det. Jeg er ikke i Tvivl om, at de praktiske Vanskeligheder, der vilde være med Hensyn til Skatte-ligning, vilde man let komme ud over, hvis man havde fulgt den Opfattelse, Venstre hidtil har næret.

Naar det bliver sagt, at man ikke forstaar, hvorfor jeg har fremdraget Askø-Affæren under denne Forhandling, skal jeg sige, at jeg har ikke villet stille en Forespørgsel, men kun gøre en Henstilling, og det er ganske paa eget Ansvar, mit Parti har ikke noget dermed at gøre, jeg staar maaske helt alene, Sagen har ikke været drøftet i mit Parti. Jeg synes at staa alene ogsaa i Pressen. Enten er man der for Værgeraadets Indgriben eller ganske neutral, kun „Kristeligt Dagblad“ har taget Standpunkt imod Værgeraadets Indgriben. Men en Henstilling om denne Sag synes jeg er ret betimelig. Jeg har ikke villet angribe nogen, jeg har blot, som jeg sagde, villet lette min Samvittighed. Det har ikke været noget Angreb paa Justitsministeren, hvis gode Haand jeg netop i denne Sag appellerede til, og som jeg ogsaa ventede vilde komme frem, naar det galdt. Dette er for mig en betydningsfuld Sag, som netop hænger sammen med det statskirkelige Problem, som berøres i Lovgivningen om Kirkers Bestyrelse. Det forbavser mig naturligvis ikke, at det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) tager Overværgeraadet i Forsvar. Det er jo naturligt. Jeg mener ogsaa, at Overværgeraadet saavel som Værgeraadet har haft en god Samvittighed i dette Forhold, men jeg tror — det er nu min Opfattelse —, at de har overskredet deres Competence. De Børn, der er Tale om i Lovens § 1 c., som det ærede Medlem nævnede, er nemlig efter de Motiver, der blev anført under Lovens Behandling, ikke Børn af den Art, det her drejer sig om. Man har overhovedet ikke tænkt sig et Tilfælde som dette. Man griber her ind i et Forhold af en ejendommelig Art, et saa fint Samvittighedsforhold, som jeg synes, man for sin egen Skyld skulde holde sig borte fra. Hvis det skulde vise sig nødvendigt at berøve den paagældende Præst Fadermyndigheden, fordi hans Forstand glippede, er der andre Midler dertil end netop en Ind-

skriden af Værgeraadet. Det er en uhyre vanskelig Sag, og hvis den ikke bliver grebet nogenlunde lempeligt an, tror jeg, det vil faa ret skæbnesvangre Konsekvenser. I alt Fald tror jeg, der vil være mange, som vil gaa i Angst og Bæven for dette Overværgeraad og disse Værgeraad, naar de skal kunne gribe ind paa disse Omraader. Men det er som sagt min private Mening, og jeg staar maaske alene med den. Jeg er imidlertid fuldt overbevist om, at i Værgeraadsløven var der ikke sigtet til Børn af den Art, som der her er Tale om.

K. M. Klausen: Det ærede Medlem fra Vinderup (Moltesen) udtalte nu, at Overværgeraadet og Værgeraadet havde overskredet sin Competence ved at handle saaledes, som Tilfældet er. Det er aldeles urigtigt. Det har hverken Værgeraadet eller Overværgeraadet gjort. Værgeraadet og Overværgeraadet har kun ganske simpelt gjort, hvad der er deres Pligt. Værgeraadet og Overværgeraadet maa nemlig rette sig efter Børneloven af 1905, og naar man følger denne Lov, maa enhver indrømme, at her var det en Pligt at skride ind overfor Forældre, der viste Ligegyldighed eller Letsindighed overfor Børn, der var kommet saa stærkt til Skade, som Tilfældet var med disse. Det ærede Medlem fra Vinderup siger, at han staar maaske alene i denne Sag, at han ikke har sit Parti med sig. Det vil jeg for hans Partis Skyld haabe. Jeg tror i hvert Tilfælde, han ikke tør paaberaabe sig sin Partifælle fra Odder (Hegelund-Lange). Jeg kan ikke godt tænke mig at en Læge vilde være med til at fordomme det, derjer foretaget af Værgeraadet og Overværgeraadet i denne Sag.

Formanden: Jeg vil bede ærede Medlemmer om ikke at komme for dybt ind paa denne Sag, som ligger helt ved Siden af det Lovforslag, der behandles.

Moltesen: Jeg vil blot sige, at naar det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) talte om Forældres Letsindighed, kan det ikke berøre Forældrene i dette Tilfælde. Det er ikke letsindige Forældre, der her er Tale om. Det er netop en i høj Grad samvittighedsfuld Fader, en Mand, der er samvittighedsfuld overfor den Tro, hvis Tjener han er; men naturligvis, hans Samvittighedsfuldhed kan faa en forkert Retning, men det er et helt andet Forhold end det, § 1 c. berører.